

Le Lac

Lamartine

Hồ Xưa

phỏng dịch thơ của Lamartine - Tô Văn

Ainsi toujours poussés vers de nouveaux rivages,
Dans la nuit éternelle emportés sans retour,
Ne pourrons-nous jamais sur l'océan des âges
Jeter l'ancre un seul jour ?

*Trong đêm thăm-thăm vô biên,
Con thuyền định mệnh triền miên xuôi giòng .
Bể đời vô tận mênh mông,
Đâu là bến đậu để hòng thả neo*

Ô lac ! l'année à peine a fini sa carrière,
Et près des flots chéris qu'elle devait revoir,
Regarde ! Je viens seul m'asseoir sur cette pierre
Où tu la vis s'asseoir !

*Hồ ơi ! năm mới vừa qua,
Giờ đây đáng lẽ đôi ta sum vầy.
Nhưng nay trên phiến đá này ,
Riêng ta ngồi nhớ những ngày năm xưa .*

Tu mugissais ainsi sous ces roches profondes,
Ainsi tu te brisais sur leurs flancs déchirés,
Ainsi le vent jetait l'écume de tes ondes
Sur ses pieds adorés.

*Năm xưa , nước vỗ dưới ghành,
Rồi tan thân xác trên thành đá xanh .
Gió tung bọt nước long lanh
Nô đùa mạn trớn đôi chân người tình .*

Un soir, t'en souviens-tu ? nous voguions en silence .
On entendait au loin, sur l'onde et sous les cieux,
Que le bruit des rameurs qui frappaient en cadence
Tes flots harmonieux.

*Hồ còn nhớ phút thần tiên
Đôi ta yên lặng trên thuyền lướt êm .
Không gian dường đã lặng im,
Chỉ còn tiếng sóng tiếng tim chan hòa .*

Tout à coup, des accents inconnus à la terre
Du rivage charmé frappèrent les échos :
Le flot fut attentif, et la voix qui m'est chère
Laisa tomber ces mots :

*Bỗng đâu thoang thoang xa xa ,
Trổi lên trầm bổng thiết tha mấy lời ;
Sóng dường lặng tiếng im hơi,
Để nghe lời kẻ ngàn đời ta yêu :*

"Ô temps! Suspend ton vol et vous heures propices!
Suspendez votre cours ;
Laissez-nous savourer les rapides délices
Des plus beaux de nos jours !

*" Thời gian sao chẳng ngừng bay
Cho ta tận hưởng những ngày thanh xuân.
Thời gian sao chẳng dừng chân
Cho ta sống mãi ái ân muôn đời .*

Assez de malheureux ici-bas vous implorent
Coulez, coulez pour eux ;
Prenez avec leurs jours les soins qui les dévorent
Oubliez les heureux

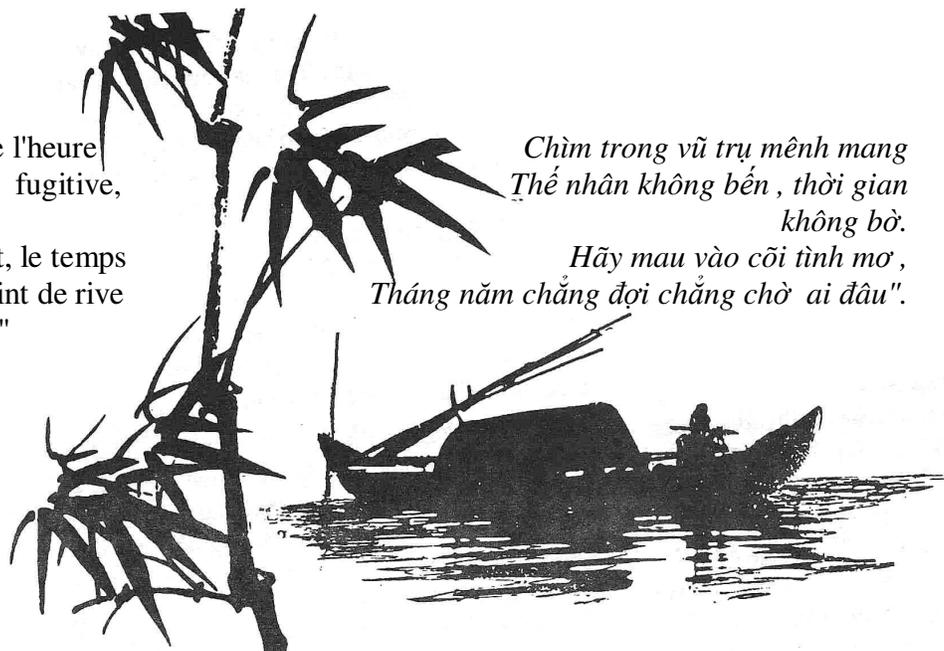
*Thời gian sao chẳng mau trôi
Cho ai đau khổ cho người trầm luân ;
Quên đi đôi lứa tình nhân
Đang xây mộng đẹp ái ân mặn nồng.*

Mais je demande en vain quelques moments encore
Le temps m'échappe et fuit.
Je dis à cette nuit : Sois plus lente et l'aurore
Va dissiper la nuit.

*Ta van thành khẩn giờ đây
Làm sao thời khắc đêm này dài thêm .
Nhưng thời gian đã qua êm,
Bình minh đã đến, bóng đêm tan rồi .*

Aimons, aimons donc ! de l'heure
fugitive,
Hâtons-nous, jouissons !
L'homme n'a point de port, le temps
n'a point de rive
Il coule et nous passons ! "

*Chìm trong vũ trụ mênh mang
Thế nhân không bến , thời gian
không bờ.
Hãy mau vào cõi tình mơ ,
Tháng năm chẳng đợi chẳng chờ ai đâu".*

Temps jaloux, se peut-il que ces moments d'ivresse,
Où l'amour à longs flots nous verse le bonheur,
S'envolent loin de nous de la même vitesse
Que les jours de malheur ?

*Lẽ nào giờ phút đam mê
Trong tình đắm thắm nguyện thề bên nhau,
Cũng như bao lúc ưu sầu
Cùng trôi một nhịp như hầu vô tư.*

Eh quoi ! n'en pourrons - nous fixer au moins la trace?
Quoi ! passés pour jamais ! quoi ! tout entier perdus !
Ce temps qui nous les donna, ce temps qui les efface,
Ne nous les rendra plus !

*Lẽ nào không thể khắc ghi
Cuộc tình êm đẹp một thì thiếu niên
Mà thời gian - cõi vô biên -
Nỡ mang vùi lấp nơi miền hư không.*

Eternité, néant, passé, sombres abîmes,
Que faites-vous des jours que vous engloutissez ?
Parlez : nous rendez-vous nos extases sublimes
Que vous nous ravissez ?

*Hư không, quá khứ lặng im,
Người đem ngày tháng nhận chìm nơi nao ?
Trả ta giây phút nhiệm mầu
Mà người đã cướp chôn vào lãng quên.*

Ô lac! rochers muets! grottes! forêt obscure!
 Vous que le temps épargne ou qu'il peut vous rajeunir,
 Gardez de cette nuit, gardez, belle nature,
 Au moins le souvenir .

Qu'il soit dans ton repos, qu'il soit dans tes orages,
 Beau lac, et dans l'aspect de tes rians coteaux,
 Et dans ces noirs sapins, et dans ces rocs sauvages
 Qui pendent sur tes eaux

Qu'il soit dans le zéphyr qui frémit et qui passe,
 Dans les bruits de tes bords par tes bords répétés,
 Dans l'astre au front d'argent qui blanchit ta surface
 De ses molles clartés ,

Que le vent qui gémit, le roseau qui soupire,
 Que les parfums légers de ton air embaumé,
 Que tout ce qu'on entend, l'on voit ou l'on respire,
 Tout dise : ils ont aimé

*Hồ xinh, đá lặng, rừng tươi ,
 Các người còn mãi , dấu thời gian qua .
 Ta mong người giữ dùm ta
 Dư hương đêm ấy đậm đà ngàn năm*

*Hồ ơi ! khi tịnh khi lay ,
 Khi thông xanh thắm mê say ngắm nhìn
 Bóng soi trên mặt nước xanh ,
 Lả lơi yêu điệu bên ghành đá cao,*

*Khi làn gió mát lướt nhanh,
 Vi vu trong lá trong cành trên cây,
 Khi trăng bạc , ẩn sau mây ,
 Mờ soi mặt nước hồ này năm xưa ,*

*Hay khi gió thoảng bay qua,
 Vi lau than thở , thốt tha uốn mình ;
 Thấy đều nghe thấy đỉnh ninh ,
 Thấy đều nhắc nhớ cuộc tình nơi đây !*

